

NAŠE NOVINE

POLITIČNI-GOSPODARSKI I KULTURNI TEDNIK.

Prihaja vsako nedeljo. — Cena: «Naši Novini» je na leto 40 D. na polleta 20 D.
Oglasi se tudi spremajo. Cena ednoga kvadratnega centimetra za ednok 75 par.
Za večkrat popust. Rokopisi se nevrnejo.

Uredništvo i uprava je v Dolnji-Lendavi št. 32.
Lastnik lista: KONZORCIJ.
Odgovorni urednik i izdajateo: HARI LEOPOLD ev. p. dühovnik.

I. Leto 19. štev.

Dolnja Lendava, 26. septembra 1926.

Cena edne številke 1 Dinar.

Slovenska autonoma.

Gda je leta 1919. Dr. Korošec v Belgradi ministerski podpredsednik bio, je v parlamentu izjavio, da je ne potrebno, ka bi tam slovenski govorili, ar vsi znajo srbski i ar smo eden narod. Korošec i njegovi pajdašje so naimre tak mislili, ka do v novej državi slovenski voditelji. Zato so te nikše autonomije ne želeli. Ar kak domišlavi ljudje so se vupali, ka do oni itak vsigdar ministri v Belgradi. Ali Srbi so hitro pokazali, ka si ne dajo komandirati od prišlekov, Korošča so vovrgli z vlade i napravili so strogo centralistično upravo (ravnaje). —

To je začela Korošcova stranka autonomijo oznanjivati. Autonomia. ta grška reč zhaja od „autos“ = on sam, i „nomos“ = zakon, törviny i telko zadene, kak lastno zakonstvo, lastna zakonodaja samouprava. Vsaka država ma svojo autonomijo, to je: sama si dela svoje zakone, pa lastnik zakonih vodi svoje državne posle. Či se pa govori o autonomiji edne krajine (dežele) v državi, to telko zadene, ka v državi, to telko zadene, ka tista krajina nešče vu vsem pod splošne državne zakone spadat, nego v gvüšnih zadevaj se šče po svojih posebnih zakonih ravnati. I tak autonomia Slovenije telko znamenuje, ka slovenski sami ravnajo Slovenijo, sami si delajo zakone za svojo krajino, z Belgradom samo ništere vküpne državne zadeve majo, druge pa neodvisno od Belgrada opravlajo. Glavna točka autonomije je to, jeli dobi Slovenia gotov del davkov. Brez peněz, brez dohodkov je autonomia figa.

Pitanje je, kak more Slovenia doségnoti autonomio? Tü je potrebna odločitev parlamenta, spreminba ustava i zglásanje takših

temeljnih zakonov, vu šterih de točno povedano, šteri državni posli ostanejo vküpni i ednotni za celo državo i šteri posli ostanejo vküpni i ednosti za celo državo i šteri posli, štere državne-pravne zadeve se prepüščajo samoupravoj oblasti Slovenije. Či se predstavlamu, ka bi vojaške, finančne i i prometne zadeve za celo državu sküpne i ednotne ostanole, te bi tisti zakoni, šteri se tičejo vojaštva, peněz i davkov, železnice i pošte, za celo državo sküpni, ednotni i ednaki bili ino bi se v centralnom parlamentu v Belgradi sklenjávali za vse kraje cele države. — Drugi zakoni pa, šteri se tičejo šolstva, pravosodstva, policije, zdravstva, polodelstva, cest itd., bi pa v posameznih pokrajinaj različni bili ino bi se sklenjávali v dotičnoj pokrajini ali deželi. K tomi je neobhodno potrebno, da dotična dežela dobi tudi eden del državnih dohodkov, s šterimi svoje posle opravla. —

Ali verjete, ka Belgrad dovoli takšo autoonojo, ka peněz ne do v Belgrad šli? Mi ne verjemo i mislimo, ka Belgrad za 100 let ešče tudi ne de takšega mišljenja, ka bi v to privolo. — Či pa Belgrad z dobre vole ne dá autonomije, kak ga pa ščete prisiliti k tomi? Slovenija má 26 poslancov, cela država 320. Ka more teh 26 proti 294? Zavéz-nike te si iskali? Gde je pa dobite? Hrvatje bi vam bili naravni zavezniki v boji za autonomijo. Ali od njih ste se na teliko otrgali stem, ka sovražite vse, ka je hrvatsko, ka se dugo-dugo ne najdete gor. Srbske stranke pa itak nigdar ne pridobite za autonomijo, Davidovičove demokratske stranke tudi ne.

Zato mi to držimo, ka je oznanjivanje autonomije od Korošcove—Kleknove stranke gola demagogia. To je geslo, s šterim

ludi ščejo pridobiti za svojo stranko. Gotovo je, ka do slovenski s Korošcom vréd prlé mašerali pod Italijane, kak pa autonomijo dobijo. —

Mi prekmurci smo proti autonomiji Slovenije. Zakaj? Ar ednomi gospodi je ležej služiti, kak dvema. Zdaj služimo srbo, te bi pa ešče krajncem tudi mogli služiti. Nam je vse edno, ali idejo naši peněz v Belgrad, ali v Ljubljano, z našega žepa odidejo pa punktum. — Mi že poznamo krajnce, poznamo njuv blazen šovinizem, njuvo nestrpnost i strankarstvo. Mi znamo, ka gda je prekmurski rojak pismo-noša proso za povišanje plače na mesečnih 50 Dinarov, so ga vkraj vrgli ino so nastavili krajnca s 300 Dinarih mesečno. Takših slučajov mi ne pozabimo. Zato mi od Ljubljane niti telko dobra ne čakamo, kak od Belgrada. Zatoga volo smo proti autonomiji Slovenije i smo za ednakopravnost vseh plemen pod centralističnov belgradskov upravov.

Mi prekmurci že mamu skušnje v autonomnoj upravi i naše skušnje so ne ugodne. V magjarskoj državi smo meli oblástno (vár-megyövsko) autonomijo. Ta autonomia je — istina — ne bila široka, ali od naše nameravane oblástne autonomije je li vékša bila. — Ali ravno ta vár-megyöv-ska autonomija je sekirala, težila i zapostávlala državlane drugoga plemena. Centralna vlada v Budapešti je nigdar ne bila tak voz-kosrčna, nestrpna i šovinistična, kak komitatne autonomne oblasti v Szombathelyi i v Zalaegerszegi. Peštanska vlada je nigdar ne molestirala zavedenih slovenov v de-néšnjem Prekmurji, nego v vsák-om slučaji komitatna oblast. — G. Klekl dobro zna, da je za volo svoje slovenske zavednosti nigdar ne bio šikaniran od vo-grske vlade nego vsigdar od so-

bočkoga glávára. Pokojnoga dekana Ivanocija so oni isti sobočki gospodje zaradi kulturnih zadev obtožili na komitatu i obtožba je bila na dnevni red komitatnoga zbora postavlena, ali na razpravo je ne prišla, ar g. Széll Kálmán, ministerski predsednik, ki je kak virilist tudi bio član komitatnoga zbora, je zaradi té točke ostro pokarao velikoga župana i podžupana i je zapovedao to točko zbrisati z dné-vnega réda.

Za svetovni mir.

Svetovna bojna je teliko nevole, žalosti strahovitosti, siromaštva, betega i greha prinesla, ka se vsi dobri ljudje morajo združiti i vse včiniti na to, naj se takša nezgovorna nesreča več ne ponavla. — To je sveti namen katoliškoga mirovnoga kongresa (gjüleša), šteroga od pár let naprej, vsako leto v drugom varoši držijo. V začetki takočega, meseca so takši mirovni kongres dižali v Parizu. Vküp so prišli ti najboljši katoliški zastopniki, cerkveni i svetni. Znanstveni i politični. Posvetovali so se, raziskovali razne zroke, šteri nemir sejajo med narode i sklepe, odloke so napravili, šteri naj preperečijo nemire i svaje med narodmi. —

Tri važne sklepe so sprejeli. Či se tei sklepi pošteno izpelajo, tak bomo lahko meli vüpanje, ka de med národi i med sosednimi državami mir.

Prvi sklep je, naj se napravi zvéza narodov na demokratičnoj podlagi, na podlagi ednakih pravic. Ar tá zveza narodov, štero je Wilson izmislo ino so jo zmagovalni francozi i angleži napravili, je niti ne demokratična, niti ne stoji na podlagi ednákinih pravic. To zvézo narodov se ne na-

rodje napravili, nego francozki i angleški ministri. V toj zvezi so francozi i angleži vse pravice za držali sebi, drugim so pa samo to pravico pustili ka lahko glasujejo za francoske i angleške koristi. — Ta zveza narodov je ne drugo, kak edno društvo na obrambo francoskoga i angleškoga vojnoga plena. — Ta zveza narodov nemore ohraniti svetovnoga miru, nego v največjo nevarnost ga spravlja, ar razloček dela med zmagovalnimi i premaganimi narodi, ar nešče pripoznati vsem narodom enakih pravic. — Zato katoliški mirovni kongres to žele, naj se ustanovi boljša, pravičnejša zveza narodov v šteroj nedo Francozki i angleški ministri diktirali, nego štero narodi sklenejo med seboj ino do v njoj vsi ednake pravice

Drugi sklep katoliškega mirovnoga kongresa je to naj vsaka država svojim narodnim manjšinam da pravico do maternoga jezika v šoli i pri oblasti. Na primer Italia je pograbila slovensko i hrvatsko Primorje s Trstom i z Reko (Fiume) Po gornjem sklepi je Italia dužna svojim slovenskim i hrvatskim državljanom dopustiti i priliko dati, ka se njuva deca v šoli v svojem maternom jeziku lahko včijo i ka slovinci i Hrvatje pred sodnijov i na glavarstvu lahko slovenski oziroma hrvatski govorijo. Da pa Italia svojim primorcom toga ne dovoli, stem v nevarnost spravla svetovni mir. Ar svojih naturalskih pravic ni eden narod nešče odstopiti. Tak je gotovo, ka či Italia te svoje nasitne politike ne spremeni, z toga bojna pride. Ar jugoslavi majo ednoga

zmožnoga strica, to je Rusija. Zdaj smo pač v svaji stem stricom, ali za kratki čas se poravnamo. I kaj pride te? Jugoslavi pod Italijov do se tožili i pomoč do prosili od svojega zmožnoga strica — i začelo se bo velikansko klanje ljudstva i rušenje orságov. — Znamo, ka je 1914. leta Rusija tudi na obrambo slavov šla v bojno proti Austriji. Zatogavolo pravimo, ka vsaka država mora politiko dela, či svojim pörgaroni krati pravico maternega jezika.

Tretji sklepje: obsolutno spoštovanje samoodločbe vseh narodov. To je: Či ščete mir, te pustite pravico vsakomi narodi naj ve sam odloči, naj sam izjavi kam šče spadati. To je elementarna osnovna pravica vseh narodov. Dokeč do močnejši narodje pod svojov oblastvov držali slabejše, tečas ne bo miru na svejti. Bog je dao človeki slobodo, i človek se po svojoj naravi združuje v skupino v familijo v občino i v državo. Te slobode človeki nišče nesme vzeti. I kakor má človek pravico odebrati si družico (tovarišice, ženo), i tak pristopiti k ednoj družini ali si utanoviti svojo družino, i kako má pravico naseliti se i stanovati v ednoj občini: ravno tak ma pravico vsaki človek po sebi pa tudi cela skupina ljudih, celi narod sam si odločiti, kam, k šteroj skupini ljudih ali k šteroj državi šče pripadati. — Zato dokeč vidimo, ka države pod svojov oblastjov držijo na stojezere pa na milijone drugoga plemena i drugoga jezika ljudih, tečas se na sveti nemore mir napraviti. Za odpravo, za poravnavo teh

krivic pa ne trbe bojne ar bojna ravno ne napravi pravice. Nego trbe plebiscit, trbe glasovanje naroda. Narod se naj izjavi, naj pove kam šče spadati. Či se to pošteno izpela, te de mir na svejti. Ar sovražstvo med narodi henja. Ar do ti mali narodi vidili ka so njim njihovi močnejši sosedje priznali pravico, štera njim ide, i poštuvali i ljubili bodo svoje sosede. Dnes je srce zatiranih malih narodov puno bridkosti proti njihovim zatiralcom. Ta britkost je klica prihodnje bojne. Zato trbe to britkost odstraniti i bojna bo v klici zatreta.

„Mir Kristušov kraljestvi kristušovom“ to so pisali veliki papa Pius X. Zato se moremo boriti, i trüdit i vsi. Ali temelj Kristušovga miru je pravičnost, pravičnost do vsakoga. Kakšá pravičnost je pa to, či te močnejši narod v svojoj službi drži toga slabejšega? Vsaki hlapec ma pravico goripovedati službo svojemi gospodari. Či pa skupina hlapcov to je: zatirani mali narod šče odpovedati službo svojemi gospodari, to pa modri politikarje za revolucijo držijo i dajo tiste zatirane ljudi postrelali i zapreti. To je pravica pestnice, pravica divje zveri proti slabejšoj zveri. Pri takšoj pravici ne more mir Kristušov vladati na sveti.

Politični glasi.

Notranja politika.

Ministerski predsednik Uzunovič si dosta razgovarja z svojimi ministri. Redno zbiranje v narodnoj skupščini se 20.-ga oktobra začne. Pašiča zdravje je najbogše i v drugoj polovici oktobra pride

domo. Voditelj klerikalne stranke dr. A. Korošes se je v Belgradi pogajao z zastopnikom vlade, ali bi mogoča bilo klerikalnoj stranki v vlado stopiti.

Vogrška i Jugoslavija.

Ob priliki zborovanja Društva narodov sta si vogrški i jugoslovanski zunanji minister od več važni stvari razgovarjala. Ob konci septembra se obe dve državi začnete pogajati, to pogajanje de finančno i tudi na gledoč granice.

Kardinal Gaspari.

Vatikanski dugoletni državni tajnik, kardinal Gaspari je dozhvaloval. On je že dugo za to delo, da bi proti Angliji iz držav Italije--Francije--Španije i Južne Amerike edno priateljsko zvezo mogo vküpersklepati. Delo je za to, naj si bolgarski kral Boris zaroči italijansko princeso Giovanno. Da je bitno, tomi je največji zrok, da se je preveč eksponiro kre Habšburgov. Na tom je bio, naj bi herceg Otto postao kral Austrije-Vogrške i Čečke, z glavnim mestom Beč. Zita bivša kralica je pa za Prago bila, kak za glavno mesto te nove monarhije. Vse to postopanje Gasparija se je ne vidlo Mussoliniji i zato se je tudi mogo ognoti.

Francosko nemški antant?

Z Genfa se je francoski i nemški zunanji minister Briand i Stresseman v edno malo francosko mesto, v Toiry pelo. Tam sta si po podnevi začnola razgovarjati, večer do šeste vöre. Stresseman je novinarom pravo, da vse dobro ide naprej. Na tom sestanki je nemški minister zahtevalo, da se naj ešče zasedena nemška zemla kak najprle vösprazni i naj se nemškomi orsagi nazaj dajo vse kolonije. Več francoski listov se spomene z toga

Podlistek.

Zvon.

Gorice so cvele, pod orehom je prestreto bilo na eden mali zeleni sto. Vино, krüh, špej, klobase je bilo tam.

Bodor Balaž je tam sedo pod orehom pri stoli. Večkrat je nazaj gledao na edno malo pot. Niski človek je bio z malimi mustačami.

Čüješ Juci? je skričo.

Zdaj je naprej prišla edna debela dekla. Slatino tudi prinesi na sto.

Tak nedo pili slatino, nigdar nepijejo slatino.

Bodor Balaž je vövzeo pipo i mirno je skričo na dekló.

Ne muvi, či ti pravim, naj bude slatina tudi.

Dekla je z velikim ropotom prinesla glaže.

Bodor Balaž se je nazajgledao i pitao je dekló: ali nedejo ešče?

— Ravno tam ido gospon duhovnik, z njimi ešče dva, eden je kantor, poznám ga po dugi mustačaj.

Ne larmaj dosta, Dekla je pa dale brbrala: Te drugi je pa Tahi presbiter. Bodor Balaž je goristano i pred goste je šo, ali komaj je ešče dva stopaja napravo je ešče zapovedo dekló: pazi na paprikaš, či nede dober, tak te bujem.

Na po poti se je srečo z gosti. Bog vas je prineso gospon duhovnik, samo proti meni, njim je kričo.

No tak da bi mi ne znali poti, je odgovoro duhovnik.

Za par minut so že pri zelenom stolu sedeli i začnoli so piti.

Kantor si je po pitvi mustačelizo. Stari presbiter pa pogledne Balaza i pita ga: ali je to vaše vino. Moje bogme, ali že je dvajsti let staro.

— Ali se spominate, dvajsti let je že tistomi, da sem eden zvon obečo. Ravno je etakši lepí den bio v junijuši, i ešče je lepši bio, ar smo te ešče dvajsti let mlajši bili. Bole nam je bilo za ženske i žitek je tudi bogši bio.

I ravno je dnes tistomi dvajsti let, si je mrmro duhovnik?

Ravno dnes, je odgovoro Bodor Balaž.

Prejo je za kupico, pogledno je na vinski glaž i nadaljavo je svoj govor:

Meo sem te eden lagev vina, mislo sem si, to pa sranim i tak sem včino, to je tisto vino.

I vaša žena je te tudi ne vö-

prišla, pravi duhovnik.

Bodor Balaž je migno z rokov. Mati? Njej je nigdar ne trbelo veselje. Vsigdar samo delo, samo spravlati i šparati. Pa bogme žitek tudi mine.

Tüsti večer ste obečali zvom gospon Bodor? pravi duhovnik.

Te — odgovori Bodor Balaž. Preveč sem dobre vole bio, i pili smo i plesali po tistom. Dobro se spominam, kak je bilo, gospon duhovnik so dosta spominali zvon i jaz sem že tudi davno čüto kak človek brezi duše, či je tören brezi zvona, ali žena doma . . .

Ali dönok ste pokazali, pravi duhovnik.

Pokazao sem, jaz sem te gospon duhovniki roko dao, da jaz spravim zvon, i spravo sem ga tudi.

Ali mati! Gda je zvon prišo i

sestanka, da v Evropi samo tak more mir vlavati, či de francoska i nemška država, edna drugo pomagala i tak se osnovi med njima to najbogše prijateljstvo.

Nedelja

po risalaj osemnajsta.

»Zavüpaaj se sinek; odpüščeni so ti tvoji grehi«. Sv. Matej v IX tali. Novine so pisale od žalostne dogodbe, da ste se dve deklice kopale i sta se utopile. Mladina premalo pazi na svoje zdravje. Zato pa ravnok vam, mladi ljudje, Jezus v gnjesnjem sv. evangeliumu pred oči postavi mladoga betežnika, da se včite na ljübo zdravje paziti. Gnjes si še zdrav i rdeči, vütro te ne več. Pa tüdi za nas vse je jako dober navuk. Ko pride beteg, moremo poskrbiti pri Jezusi za odpüščenje grehov, za sveto odvezo, tüdi na pravi: »Zavüpaaj sin odpüščeni so tvoji grehi«.

Betežniki na vse drugo radi mislijo, na grünt, na gorice, na živino — na svoje grehe pa rado pozabijo, spovid pa odlagajo. Sv. apostol Paveo piše: »Strašno je spadnoti v roke živega Boga. Betežnik je blizu večnosti, blizo Boga i to je za grešnika strašno. Zato pa moremo naprej se greha znebiti. To je prva düžnost vsakega betežnika. Jezus je najprle betežniki grej zbrisao, ka je pravo: »Zavüpaaj sin, odpüščeni so ti tvoji grehi«, i še ga le potem ozdravio. Kak je betežnik v istini na zunaj bio ozdravljen, tako je bio tüdi na düši ozdravljen.

Moremo se skrbeti za odvezo!

Trn iz noge izvlečeš, madež (fleko) na obleki opereš, — bodoči grej na düši si daj odvezati. Ko čütiš slabo düšno vest idi k spovedi po odvezo. Vsaki den te čakajo spovedniki. Posebno pa na smrtnem betegi ne čakaj, ne odlagaj, ar ti moči pešajo i se več ne boš mogeo čisto spovedati, se ne boš mogeo spominati vsej svojij grehov. Pride smrt, i de kesno idti po dühovnika, pa umreš i brez odveze. Oj groza! Veselo je pa za grešnoga mladeniča, i deklico na smrtni postelji, či mu ljübi Jezus po svojem namesniku pravi: Zavüpaaj sin, odpüščani so tvoji grehi. Oskrbi si sv. odvezo, da očiščen stopiš pred sodnika Jezusa.

Eden mladenič je se v varaši pokvaril, zajšeo je na slaba pota. Ka ide idnok doma pa pride do edne cerkve, se je spomno, kak so ga mati vsigdar opominali, da naj svete spovedi ne zapüsti. Ide i se spove. Na domi se stariše veselijo k njegovimi prihodi. Drugo zajtra pa ga najdejo mrtvoga. Nagla smrt ga je pokosila. — Kolika sreča, da se je prejšnji večer spovedao i dobo sv. odvezo.

Politične opazke.

„Do ljudskoga glasüvanja“.

Kleklnovi pomagaje tak pišejo v »Novinaj«, ka do se borili proti nam, »do ljudskoga glasüvanja«. »Lüdsko glasüvanje« po prekmurkom telko zadene, ka de nekak ljudski, ali tujinec glasüvao. Zato povemo, ka »Novine« stem to ščejo praviti: glasüvanje lüstva, plebiscit, népszavazás. — Vtom smo pa ednoga mišljenja s Kleklnovmi »Novinami«. Mi tüdi glasüvanje lüstva želemo. Naj prekmurško lü-

stvo samo odloči, kam šče spádati, ali k Varaždini, ali k Maribori. Mi za pomiritev lüdstva delamo. Naj se nišče ne toži na »Krajnce«, zato naj vsaki prekmurec s svojim gläsom sam izjavi, kak si žele prihodnost. Ar tak de lüstvo mirovno, pomiri ga ta vest, ka je večina tak odločila. A zdaj si pa vsaki nezadovoljen prekmurec lahko to misli, ka je g. Klekl tak odločo.

Zato nam v zadoščenje slüzi, ka g. Klekl tüdi prizná pravico prekmurskoga lüstva, ka si samo slobodno odloči svojo usodo. Mi se bomo veselili glasüvanji lüstva, ar ravno za to delamo, naj ne odločuje v Prekmurji eden človek, nego vsi prekmurci. Zatogavolo smo tak odločno za glasüvanje lüstva. Mi se glasüvanja nemamo bojati. Či zgübimo, se ne bomo jokali, či dobimo, ne bomo jufkali i plésali. Mi, ki to gibanje vodimo, v prvom slučaji nikaj ne zgübimo i v drugom nikaj ne pridobimo. Ar naš boj neide za osebné koristi, to si samo g. Klekl domišlüje, nego naš boj ide za pravico samoodločbe prekmurskoga naroda. — Záto či prekmurci izjävijo, ka so zadovolni s »Kranjskov« šotov, z mariborskov oblastjov i z živlenskimi pagoji v Sloveniji, te mi to odločenje ščista mirno sprejmemo, ar več nikše odgovornosti ne bomo čütili na sebi za usodo prekmurskoga lüstva.

Samo naj se g. Klekl potrüdi, ka vláda naše prekmurško pitanje zaistino na glasüvanje püsti. Ar mi se opravičeno bojimo, ka z toga glasüvanja nikaj ne de; a tak čüjemo, ka vláda samo edno kratko novelo predloži, po šteroj se zakon o razdelitvi države na vlasti malo spremeni pa punktum. — Ponávlamo, ka bi mi dosta raj bili, či bi naše pitanje večina prekmurcov odločila, kak pa či je odloši parlamentarna večina v Bel gradi.

Politika na sreskom poglavarstvu v D. Lendavi.

Kako čüjemo, g. sreski poglavar v D. Lendavi pozivle občinske gerente, naj v imeni občine podpisajo izjavo, ka ščejo k Sloveniji pripadati. — To je protizakonito uradno politikovanje. Ar i gerent je ne zaupni mož, ali poverjenik občine. nego zaupnik oblasti, zato naravno po ukazu oblasfi čini. 2.) Občina je gerenta ne pooblastila, da v njenom imeni takšo izjavo podpiše. 3.) Gerent v svojoj slüžbi nesme politike zgánjati, on mora vse občane zastopati, kakšega koli političnoga mišljenja so.

Zato prosimo gospoda ministra notranjih zadev naj imenovanoga gospoda pouči, da v svojoj slüžbi nesme politike delati i gerentstvo na nezakonita dela pozivati.

Grožnja.

»Novine« nam grozijo, ka do potomtoga bolé ostro nastopale proti nam. Vse smo prestrašeni. Ar do zdaj so pri »Novinaj« teliko lagali na nas, ka smo mislili, ka bole že nevejo lagati; ar v toj meštiji so že itak sami sebe prekosili: Ka pa te potom toga ma priti, ka de bole ostro? Vej pa od laživoga jezika Sveto Pismo pravi, ka je hüjši od dvorezne sable. Zdaj pa te ešče nikaj hüjšega mámo čakati. Ka bode to? Arzenik strihnin, ci-ankali.

Razlogov, argumentov ne bo, kak jih do zdaj ne bilo. Takšega blaga Kleklnovi pisačje nemajo. Njuv magazin je samo lažih pun. Či do to svoje blago potomtoga ešče vu vekšoj obilnosti sipavali na nas, toga se pač ne zbojimo, niti se ne bomo čemerili, ar znamo, ka vsaki samo tisto lahko da, ka ma.

Ka so do zdaj pisali proti nam, vse se je cedilo od njuvih velikih čemerov na nas. Zato mirno čakamo, ka do potom toga z polovnjaka levali na nas svoje čemere.

„Što ne zadovolen, najide“.

Jako velki gospodje so pri Kleklnovih »Novinaj«. Oni ednostavno zapovejo, ka što je z njuvov politikov ne zadovolen, tisti se naj pobere iz Prekmurja. No, no, gospodjé, od toga mo si mi ešče gučali, što de šo prle z Prekmurja. Ali se ešče spominate na tisti vo-grski gjüleš 20. okt. 1918. v Soboti? Tam je eden gospod tüdi to pravo: »Što je ne zadovolen, naj ide, vö ga plačamo«. — Vidite, te gospod je bole galanten bio, nas je ne samo vögono, nego tüdi nas je šteo vöplačati, či odidemo, naj neidemo praznih rok. Vi nas pa samo vögonite, vöplačati nas pa neščete; to je niti ne krščansko niti ne lepo. — Vi tak delate, kak gospodin Pašić, ki je 23. leta v parlamentu to pravo: »Ako bunjevci nisu zadovoljni, mogu poći na Magjarsko«. Ali te je vaš veleslovenski »Slovenec« ostro pokarao i obsodo gospodina Pašića, ka je praj néspametno govorio. Pa je itak najšo naslednika vu vami.

Kak si lejko naročiš

„Naše Novine“? Idi na pošto, pa si tam küpiš edno karto za pou dinara pa napiši: Pošlite mi »Naše Novine« i potem natanko napiši svoj adres. Na drugom kraji pa napiši: Upravništvo »Naši Novin« v Dolni-Lendavi. Pa šče: što spravi dvaset naročnikov on dobi »Naše Novine« brezplačno. — Što pa dobi v Naši Novina ček, on ga pa naj spolni i na pošto odnese. Poštino ne trbe plačati.

gda se je odprvim oglaso, nega takšega dneva, da bi mi to v oči ne vrgla. V gojčno, podne, večer, gda zvonijo, že dvajsti let.

malo si je premišlavo, prejo je za glaž i točo je.

No nikaj nedene. Pimo. Pili so. Stari Balaž se pa oglasi, či bi eti goric ne bilo, tü se obüdim, lepo mesto je to, eti stari orehi, lepe gorice.

Či bi tü takša ženska bila. Ne brigajte se že žnjov, pravi kantor. Pimo.

Malo si grizte tüdi, je truca Balaž.

Jeli so, pili so, vino njim je v glavo prišlo.

Dvajsti let, pravi dühovnik. Obstarali smo, pravi Bodor Balaž.

Človek je takši, kak njegova duša. Či je düša mlada, mladi je človek, i što je tak dober i dobro-tiven, kak vi

Jaz sem ne ščeo peneze na küp devati, samo da bi vsi tisti eti sedeli, šteri so odišli že od nas.

Moj sin, kakši človek bi bio, či bi eti bio.

Vsi so z glasom zvona sli na zadnjo pot, pravi dühovnik, za vsakim je zvon spevo. V dosta veselja i v dosta žalosti je skričo svojim glasom.

— I kak staram, mi že nikaj ne trbaj. Samo ete gorice. Malo dela. Mir. To jeste tü. Drevje se ne krega.

I či sem dugo tü pod etim drevjom, čüjem zvona glas, vse staro veselje mi na pamat pride.

Zvon tüdi guči, pravi presbiter. — Lüdje si takši hip na Boga i sebe mislijo, se oglasi dühovnih.

Že je kmica bila, gda so domo sli, komaj so vöprišli z goric, se je daleč v törni oglaso zvon.

Dale

